

чип виняни, коса черна, на брадж-тъ си има белѣгъ отъ у-
аряніе, кога бѣше дѣте, високъ и плѣщѣщъ, май полѣка
хортува, и кога ся растърди пожелтява, като вощеница. Кой
знай, той трѣба да е порасълъ и ся е измѣнилъ — изрѣсенъ
бѣше; сеги му е 25-та година!“ —

Иванъ извади записалкѣ-тъ си и записа сичко, що му
каза дѣдо за сына си и ѣхъ скри въ пазѣжъ.

— „Азъ трѣба да ида Иванчо да обидѣмъ ливадѣ-то, а
ты, ако не бързашъ, чакай мя догдѣ ся върна, може да ти
нажѣмъ още нѣкоѣмъ думѣжъ. Охъ, тѣ сѣмъ много, тѣ нѣматъ
искажанье!“ Съ тѣзи думы пѣдаря стана, зе си тоягѣ-тъ
и трѣгна да иди.

— „Азъ нещѣмъ си трѣгна скоро дѣдо Ц-ко: коня ми
дѣлѣмъ ношъ е вървѣлъ, нѣка ся понапасе — дано ся видимъ.“

— „Да пасе сынокъ, каза стареца, и заминуваше, Богъ
далъ трѣва, туй мѣсто е пѣтъ, ни е въ ливади-тъ, я?“

— „Збогомъ сынокъ! хайди да-но тя сварѣмъ.“

— „Съ здрави дѣдо!“ и стареца замина.

Стареца си препречи тоягѣ-тъ прѣзъ гърба да си дър-
жи кръста, сълзи-тъ течажъ по изсѣхнало-то му лице и ка-
пихъ на земѣ-тъ кѣто гратъ, а пѣтника остана кѣто вка-
мѣненъ. Така, той, стоя нѣколко минути безъ да ся помръ-
дни, и изведиѣжъ ся сѣнна, кѣто че го пробуди нѣщо отъ
дълбокъ сънь, кой бѣше пѣлъ съ страшни видѣнія и, кѣто
въздѣхна изъ дълбоко, поглѣдна коня си, кой хрупаше и
угѣваше зеленѣ-тъ моравѣжъ.

Какво е мислилъ нашія пѣтникъ, никой незнай — то
остава и до днесъ тайна.

— „Тежко състояніе... ахъ тежко и горчиво!“ ше-
пняше си той самъ: „На стары години, прегърбенъ, за-
прѣлъ, старостъта му вдървила кръста, душевни-тъ мѣки по-
погнали и му изсушили тѣло-то — горкія!... Да обыкаля
това широко ливадѣ?... Ималъ надѣждѣ; надѣждѣ, от-